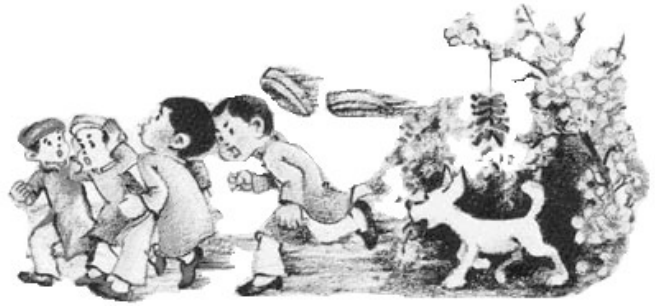

Hoài Niệm Tết Học Trò

Mùa Xuân cây cỏ đâm chồi nảy lộc, lá hoa xanh tươi khỏe màu khoe sắc, chim én rì rì tổ chao liệng rợp trời... Tết đến rồi. Ngày xưa là như vậy, còn ngày nay, xem lịch là biết, mọi người dân gian truyền tai nhau, từ trước Tết vài tháng, với nhiều nỗi lo toan hơn là mong đợi.

Ngày còn bé, còn con nít, chỉ biết chọn rộn với quần áo mới, được dẫn đi chơi, được lì xì, được ăn bánh mứt thả dàn. Tết đến, con nít chỉ ham chứ chẳng hiểu mô tê, át giáp gì cả. Đến khi đi học, Tết học trò có nghĩa là được nghỉ nhiều hơn các ngày lễ khác, ngán ngẫm ngày tháng dài toàn là bài với tập, những số và chữ, lại còn được lì xì, được chơi bầu cua cá cọp nữa. Quần áo mới thì chẳng ham lắm, thế nào mẹ cũng mua thêm một cái áo trắng, một cái quần dài xanh, thế nào mẹ cũng chọn cỡ thật lớn, vừa mặc Tết, vừa để dành mặc đi học luôn, sang năm khỏi sắm!

Học trò lại rạo rức từ nhiều ngày trước Tết. Rạo rức vì sắp được nghỉ. Rạo rức vì sắp có liên hoan Tết niên. Rạo rức vì sắp bận rộn với những cuộc thi Văn Thể Mỹ tổ chức giữa các lớp, các khối trong trường.

Nhóm văn chương, báo chí thì lo các bài thơ, văn, chuyện cười, chuyện sưu tầm... chuẩn bị cho báo Xuân, đặc san ngày Tết. Mỗi đứa trong nhóm được phân công hẳn hòi. Đứa làm thơ, đứa viết văn, đứa lo màu, lo mực. Đứa nào viết chữ đẹp đều bị bắt đem tờ bích báo về nhà, tùm năm, tùm bảy, thay nhau viết, thi nhau trang trí, tô điểm những mong biến thành tác phẩm vĩ đại, đẹp và hay như trường. Những nhà văn, nhà thơ-ơ-thơ, dù còn vụng về non nớt

nhưng lại làm nên những tác phẩm vượt không gian và thời gian đi vào ký ức một thời của cả thầy lẫn trò. Chuyện về Tết mà viết trật đề qua chuyện “Quê em miền trung du”. Chuyện cười mà đọc xong buồn rĩ rượi, buồn vì chẳng hiểu gì hết. Còn thơ thì như con cóc, lúc 6 chữ, lúc 8 chữ, tưởng là lục bát, bất ngờ chuyển thể thất ngôn bát cú, rồi cuối cùng, chắc bí quá, rặn không ra, biến cách qua thơ tự do. Người viết không hiểu, thì đổ người đọc hiểu, mà cái gì không hiểu được thì mới là đại tác phẩm, kỳ phẩm, quái phẩm, hai trăm năm sau mọi người mới hiểu. Thế nào cũng đoạt giải đặc biệt!

Nhóm văn nghệ là rộn ràng nhất, nào là đơn ca, tốp ca, hợp ca, mượn đàn, mượn trống, mượn phồng, mượn chõ, tập dượt ngày đêm. Khổ sở nhất là thiếu nhân tài, tìm kiếm những tiếng hát sơn ca thì chắc chắn không có rồi, đành phải động viên những tiếng khàn loài vịt. Nói là động viên cho xôm tụ chứ đúng là năn nỉ gần chết mới được, thường thì nghệ sĩ, nhất là nghệ sĩ dôm, chảnh bá cố luôn. Nhiều đứa có bốp cổ, cũng không làm cho giọng hát to thêm chút nào, cứ thì thầm như đang tỏ tình, thều thào như đang trần trời. Ngược lại nhiều giọng hát, dở như hẹ, vừa lạc tông, vừa lạc nhịp, cổ đờ ra bịt miệng, cũng không thể ngăn được tiếng rống, tiếng hú man rợ. Cuối cùng cũng tạm ổn, muốn gọi là gì cũng được, hợp ca, hợp la, hợp xướng, hợp rống... vì cái khó nhất vẫn là giữ sao cho bày vịt đừng tan đàn xẻ nghé cho tới ngày thi.

Nhóm thể thao thì đa dạng và tổng hợp hơn. Nhìn bảng cầu lông thì các cô nữ

đăng ký dài sọc, khô lo. Bóng bàn thì yên chí vì các vợt thủ ngày nào cũng thấy tập dợt, lóc ca lóc cóc từ tờ mờ sáng. Nghe nói trong lớp có tới hai thằng mới tập được cặp vợt xịn Butterfly chính hãng, như vậy kỳ này là ăn chắc lớp khác rồi, chỉ toàn mây cây vợt gỗ, đánh thì chẳng trúng banh mà chân thì dậm nghe rầm rầm thấy ón. Bóng đá tuy phức tạp nhưng lại dễ dàng tham gia. Cầu thủ đá lon, lừa dếp mà tuyền vào đá banh thì khỏi chê. Đứa đá giỏi, nhỏ con thì xếp vào hàng tiền đạo. Đứa đá dở, bự con, trâu cui thì xếp vào hàng hậu vệ. Đứa không biết đá mà khoái đá thì chỉ còn vị trí thủ môn xài đỡ, đá thua là tại nó chứ không phải đội banh. Còn chiến thuật thì “ruồi bu đít ngựa”, bây giờ gọi là tổng lực, ở đâu có banh là bu vào, một sống một còn, đá thật mạnh, đá thẳng căng, không trúng banh thì cũng trúng chân, đứa nào đau biết liền. Quen đá lon, đá dếp rồi, trái banh bự hơn, dễ trúng hơn, hy vọng đoạt cúp tràn trề, các tà áo dài sẽ để mắt tới, nhất thiết phải là linh hồn của trận đấu, phải là chân làm bàn, tề lăm cũng phải sút về phía cầu môn dăm quả, để cho cô nàng phải suýt xoa vì tiếc nuối. Thế là tất cả các chàng trai thấy banh là bu lại, còn hơn giựt bánh ngày cúng cô hồn, chẳng thằng nào giữ banh được quá một phút, chúng nó đông quá, phe địch và cả phe ta luôn, mạnh thằng nào thằng nấy giành, chỉ có trời mới biết tỷ số trận đấu.

Nói chung, nhóm nào cũng tập cũng luyện, ngày đêm, hăng say, nhiệt tình, mặt mũi bơ phờ lem luốc, đến nỗi thầy cô cũng phải thông cảm. Thông cảm cho phong trào thì ít, thông cảm vì cận kề ngày Tết nhiều hơn, thông cảm không cho điểm zero khi các cô cậu học trò không thuộc bài hay không làm bài tập về nhà.

Nói đến Tết học trò là phải nói đến liên hoan Tất niên cuối năm. Toàn lũ ham ăn ham uống, chuẩn bị bày biện đủ trò. Đứa đi chợ, đứa nấu, đứa phụ, làm không được thì nhờ mẹ ở nhà làm nốt, ít nhứt cũng vài ba món và có cả tráng miệng nữa. Chung thì có trò chơi hái lộc đầu Xuân, quà cáp

góp lại, bóc thăm hên xui. Riêng thì những tấm thiệp Xuân, thiệp mua, thiệp làm, tặng qua, tặng lại, gói ghém đủ điều lành, điều tốt, gửi trao cho nhau, í ới giống như cái chợ. Nhưng để ý, phải để ý kỹ mới thấy. Những tấm thiệp công phu, nắn nót, chữ vừa đẹp vừa xúc tích nhét trong quyển vở, giấu kỹ trong ngăn bàn, trao gửi âm thầm, hồi hộp, lén lút như hàng quốc cấm, giữa hai phái, một nam, một nữ là phải hiểu chúng nó đã phải lòng nhau. Chỉ có những kẻ đến sau là buồn, buồn từ trước Tết đến hết Tết, buồn hết năm, hết niên khóa, gửi thiệp Xuân đi rồi mà chẳng thấy gửi tặng về, người ta đừng dung, vô tâm quá sức. Giận một đời, nhớ suốt kiếp. Thương thì áo màu gì cũng nhớ, có tật gì cũng tỏ, cũng thấy dễ thương, đen thì nói da bánh ít, móm thì thực sự ẩn tượng, lùn thì lùn phong cách... Đến khi ghét rồi khuôn mặt bầu bĩnh cũng chẳng ưa, bị thầy cô la thì đúng là đáng kiếp, nghỉ ốm ở nhà thì đáng tội... Vẫn quanh quẩn trong tình bạn mà thôi, có quá lắm thì chỉ là khác người, ưu ái hơn chút đỉnh, tinh thích tí xíu, tuyệt đối không, vẫn không phải là yêu.

Mồng một Tết cha, mồng hai Tết mẹ, mồng ba Tết thầy. Thế là lại tùm tùm, bàn tán xôn xao, lên kế hoạch, rủ rê nhau cùng đi. Tập trung nhà đứa nào, đứa nào biết nhà thầy cô, không biết thì đi theo thầy cô cho biết nhà, thầy cô nào trước, thầy cô nào sau, mua quà gì, đứa nào đại diện chúc Tết, chúc câu gì, đừng ngắn quá, đừng dài quá... Rồi cuối cùng là đi đâu, Sở thú, Ciné, ăn chè, ăn kem... xài cho hết tiền lì xì.

Ký ức chất chứa biết bao các hoài niệm... mà hoài niệm Tết, là chuỗi dài nhất, lớn nhất, lớn bằng số tuổi của mỗi người, liên tục không hề đứt quãng. Cũng xen lẫn vui, buồn, hờn, giận, thương, nhớ... Trong đó hoài niệm Tết học trò là tuyệt vời hơn cả, ai cũng có... Và bạn cũng vậy.